

om Enkerne efter Worsaae og Panum, tror jeg ikke, at det, man i saa Henseende gjør gjældende, er rigtigt, og derfor, naar man stemmer med mig mod denne Entepension, er der selvfølgelig ikke det Mindste foregrebet, Enkerne lide ikke i mindste Maade Nød, og der er god Veilighed til ad Aare at give dem en Hædersgave, naar man finder Formen for en saadan.

Ordføreren (M. J. Larsen): Jeg var noget spændt paa at høre, hvorledes det ærede Medlem vilde klare den aabenbare Selvmodsigelse, hvori han maatte komme, ved i Dag at ville stemme mod det foreliggende Forslag, efter at han har stemt for en Række personlige Bevillinger, som jeg nævnte før, og hvoraf flere vare af en ganske anderledes omvistelig Bestaaffenhed. Nu hørte jeg, at Grunden var den, at man ikke kan være opmærksom paa Alt, hvad der foreligger. Altsaa, naar der i Anmærkningerne til Finantsloven og i Finantsbetænkningen foreligger en Række Oplysninger, er det Noget, man ikke kan være opmærksom paa, og derfor passerer det. Selv naar der forhandles Andragender her i Thinget, og der er Tale om at anbefale ganske almindelige Mænds Enter, er man ikke tilstræffelig opmærksom paa det og stemmer altsaa for det. Efter det Forsvar vil jeg lade Selvmodsigelsen ligge og vil kun tilføje, at naar nu det ærede Medlem vil gaa med til en Hædersgave under en anden Form, synes det mig, at han ender i den rene Formalisme, for Pengene skal jo i hvert Fald, antager jeg, tages af Statskassen. Det bliver altsaa den samme Byrde finantsielt set. Iøvrigt skal jeg sige, at jeg indlader mig ikke paa at bedømme, hvorvidt Medlemmets Optræden er sømmelig eller ikke sømmelig. Det lader jeg Formanden om. Men jeg tillod mig kun at udtale, at jeg finder det beklageligt, at der er Medlemmer, som mener, at det stemmer med deres Mandater og med Hensynet til denne Forsamling at optræde, som stet er.

Berg: Jeg har blot ønsket at udtale, at jeg har havt en personlig Trang til at deltage i Afstemningen over de Forslag, som her foreligge, særlig angaaende det første, om extraordinær Pension for Fru Worsaae, og derefter det andet med Hensyn til Fru Panum. — Jeg har hørt den Betragtning fremsætte, at vort militære Forsvar havde ingen Ting at betyde; saadan et lille Land kunde hverken triges med den ene eller den anden. Landet var bedst forsvaret ved intet Forsvar at have. Selvfølgelig have

vi ogsaa hørt den modsatte Betragtning, Alt skulde gaa op i bare Militarisme, lovligt eller ulovligt. Men ved Siden af Spørgsmaalet om Forsvarsvæsenets Ordning og Betydning for Staten til den ene og den anden Side, har jeg dog tidligere syntes, der var Enighed om, at da vi ikke kunde vinde frem — altsaa ikke paa det militære Omraade, ganske rigtigt — skulde vi søge at vinde frem paa det civile Omraade, og da særlig ved at udbytte vor Eiendommelighed saaledes, at andre Stater kunne faae Tag derfor, og søge at fremme vor Deltagelse i det internationale videnskabelige Liv, saaledes at de ville anerkjende vore Bestræbelser ogsaa paa dette Punkt. Det forekommer mig, at Ingen har modsagt dette, at vi, som paa mange enkelte Punkter ganske naturlig maa være de Smaa, skulle søge at vise vor Styrke, hvor vi maatte kunne staa nogenlunde jævnbyrdigt andre Nationer og paa enkelte Omraader, i Følge vor Eiendommelighed, tilbringe os Udlandets Opmærksomhed. Denne Betragtning synes tidligere at have været mere og mere almindelig og er kommen stærkere og stærkere frem, jo sandere Erkjendelsen er af, at vi ellers ikke have Noget at prale af. Men det forekommer mig, at er der Noget, der har bidraget til, at vore nationale Eiendommeligheder ere blevne saaledes gravede op og stillede frem, saa at ikke blot Andre have faaet Die derpaa, men at de have vaakt deres Beundring haade ved Nærhyn, men ogsaa fra deres Side, som ikke have været her i Danmark, saa er det afbøde Worsaae, og jeg vil gjerne sige her i Salen høit og tydeligt: „Hædret være hans Minde“; og naar der er Tale om at komme til Afstemning her, den eneste Form, under hvilken Rigsdagen kan vise, at den deler denne Betragtning, den eneste Form, under hvilken vi nogeninde have gjort det, det er ved en extraordinær Pension, da vil jeg bekræfte mit Udtryk: „Hædret være hans Minde“! ved min Afstemning for dette Forslag. — Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvorvidt Herningkredsen deler det ærede Medlems Betragtning, men det bliver en Sag mellem ham og hans Kreds, men han har ikke delt den Betragtning overfor Statskassen og overfor Spørgsmaalet om, hvorfra Skatterne kom, den Gang vi byggede Jernbanen for Herningkredsen. Netop paa Forslag af et daværende æret Medlem derovre fra (Th. Nielsen) blev der indført paa Finantslovsforslaget Laan mod Kommunens Garanti til Hnsmand, Bidrag til Anlæg af Mergelporvei m. v. Der er ingen Egn i Danmark forholdsvis, der har været saa dyr